

שלמה
לחיאני
חוזר
לכפר
הירוק

6

ידיעות

הכפר הירוק

רוצה
לפגוש את
ישו. ראיון
עם דן
שפירא

21

יום ו', 15.1.2010
כ"ט בטבת תש"ע

יוצא לאור בחסות
"ידיעותיכון"

עורכת אחראית:
ענתי גילעד

עורכת:
אווה לנצמן

מורה מלווה:
זרדה קרין

מנהלת בית הספר:
עליזה בשור

מנכ"ל הכפר:
ד"ר קובי נווה (סיסקו)

עיתון בית הספר התיכון
הכפר הירוק

60 שנה לכפר הירוק « 60 שנה לכפר הירוק » « 60 שנה לכפר הירוק

אדוני, הנשיא

כפר סובב עולם (3)
מסע בעקבות הנספים

« 11-8 עמ' »

כפר סובב עולם (3)
כוכבים נולדו בגרמניה

« 10 עמ' »

כפר סובב עולם (1)
גוד מורנינג, אמריקה

« 15-12 עמ' »

אור גדול היה כאן • חנוכה מקורי בכפר « שער אחורי

המנהלת

יחס לחפץ לאדם

כפר הנוער למנהיגות סביבתית הוא מקום של חוויה. אפשר לראות מעל דפי העיתון "שחר" על גבי לבן עשייה זו: תרומה לקהילה, פעילות תרבותית, עשייה למען הסביבה הירוקה, גשר לקהילה בעולם ובארץ (נווה שלום) ועוד ועוד.

אכן יש לנו נוער עסוק בסביבה, אכי פתי ומעורב שמלחם על ידי סגל מקצועי ומסור.

אך אני רוצה להזכיר לכולנו שבבסיס פעילות עשירה זו קיימת העשייה השוטפת והמחייבת בלעדית איז משמעות לפעילויות אלה. הקפדה על סדר היום השוטף, עמידה בלוח הזמנים ועד הגשת מטלה.

יחס לסביבה הינו יחס לאדם ולחפץ, יחס מכבד למבוגר ולחבר, דיבור נאה, שמירה על הסביבה, על הניקיון, על הרכוש. הקפדה על אמנת הכפר מנושא הלבוש ועד שימוש הולם בטלפון סלולרי (רק בהיפסקה) ועוד ועוד.

הקפדה על כללים בבסיס אלה תאפשר לנו להוביל את הכפר בן הששים שלנו ולישמור על אופיו ויופיו.

עליזה בשור

ואלה חברי...

מועצת הנוער בכפר היא גוף מרכזי של הניבים ותלמידים, האחראי על חיי הנוער. פעילות המועצה מתבצעת באמצעות ועד רות, המופקדת על תחומים שונים ודואגת לשיפור איכות חיינו כאן.

ב-12.2009 התכנסה המועצה, כדי לביחור את בכיריה לשנה החששית. נבחרו יושב ראש, סגן יושב ראש ומזכיר חרשים.

כל הנוכחים השתתפו בבחירות החשאיות, לאחר ששמעו מהמועמדים מדוע דווקא הם ראויים להיבחר.

התנחלים הם:
 יו"ר המועצה - דר מגל.
 סגן היו"ר - אפרת ראובניץ.
 מזכירת המועצה - שהם שמש שרביט.
 בהצלחה!

ידיעות הכפר הירוק

עיתון תיכון הכפר הירוק
עורכת: אווה לנצמן
חברי המערכת: שיר גולדובסקי, רועי לדר, נוי קוגמן, אליה שטיינברג, רביב הדר, רימון ארד, לאוניד גנקין, אור ירמילוביץ, נגה אוסין, קוראי דאי ממו, אורי הררי, ויקטוריה דרשב, רפאל שירה צרפתי, ניצן שלוי, שיראל אהרוני, תום שטראוס, עידן פרידו, תמיר נישנסקי, רון גולברג, ולריה ליפסמן

מורה מלווה: ורדה קרין
יוצא לאור בחסות "ידיעות תיכון"
הרוב מוצג 2, תל אביב,
טלפון 03-6082524

www.yeditchon.co.il
 e-mail: yt@yedioth.co.il
 גרפיקה: שרית סטמקר
עורכת אחראית: ענת גילעד
 עורך ראשי: יהודה יערי

חבר, אני זוכרת

אחרי ששרד את כל מלחמות ישראל נרצח יצחק רבין כשהוא לא חמוש ולא מוגן, דווקא במלחמתו האמיצה למען השלום. ועוד על ידי אחד מבני עמו <<< דברים שנשאה עליזה בשור בטקס לציון 14 שנה לרצח

אכן, נורא שלוחם אמיץ נרצח

14 שנים עברו מאז אותו לילה, שבו נרצח ראש ממשלת בישראל. הלילה שבו נרצח יצחק רבין. חלקכם טרם נולד, ואולי ריכם היו ילדים רכים בש"כ, שאמרה כן לשלום ולא לאי לימות, גם אני הייתי בכיכר. היינו שם, אני ומשפחתי, עם עוד כ-100 אלף איש, חרורי תקווה ואופטימיות, מפגינים אמונים באיש וכי ורכו.

14 שנים עברו, ובזיכרון האיש והקולקטיבי ב, בזיכרון של כולנו, נצרכה טראומת הרצח הנורא של הלילה ההוא. נותרה התחושה, שהי בוקר שאחרי הרצח סימן את העובדה, כי נפל דבר בישראל.

עבור כל האנשים החיים במדינה המורכבת שלנו, חשוב שהזמן לא יקהה ולא יטשטש את אשר קרה. חשוב שנוכח, שהרצח היה איש קיצוני ופנאטי, אבל הוא היה רק עם האק"ח - היר עם האקרה של קבוצה שטופת שנאה ואלימות.

מה שגרם לרצח היתה אלימות מילולית קשה והסתה בלתי פוסקת. יצחק רבין כונה ביו מנו משת"פ - מילת גנאי למי שמתחף פעולה עם האויב. הוא כונה היטלר, בוגד, רוצח. היו אף אלה, שהניפו כריות עם תמונתו של רבין, הלבוש במדי אס.אס.

מדינה דמוקרטית? מותר להתבטא? האם כך? שלב א' - אלימות מילולית. שלב ב' - הסתה. וכמו בתרשים זרימה יהיה גם מי

חלק מהמנהיגות נמצאת כאן. טקס רבין

אדוני, הנשיא

הנשיא פרס ביקר בכפר הירוק לרגל חגיגות 60 שנה להיווסדו <<< מורים ותלמידים כותבים את רשמיהם

איש של שלום

ילדי הכפר הירוק נפגשים עם הנשיא

חגיגות ה-60 לכפר הירוק התקיימו בספטמבר. כל בית הספר היה לבוש לבן, וכולם ישבו נרגשים בהדר האוכל והיבו לברואי של נשיא המדינה שמעון פרס. לקול החוצצה נכנס פרס והתיישב ליד מנהל בית הספר סיסקו, וליד רוד, נציג מועצת התלמידים. הנשיא החל לדבר על חייו ופועלו במדינה, על תקוותיו ושאיפותיו, אותן הוא רוצה להעביר לנו, תלמידי הכפר הירוק.

חברי מועצת התלמידים ישבו מולו נרגשים, ולאחר שסיים שאלו את שאלותיהם. פרס ענה עליהן בהרחבה רבה. בכל תשר בה, שור פרס מוזכרותיו סיפורים מההיסטוריה של מדינתנו. הוא דיבר על הדרך הארוכה שסללנו כעם, מקום המדינה ועד היום. היה אפשר לשמוע נאוה בדבריו על הישגיה של מדינת ישראל.

אני ישתב והסתכלתי על כל זה והתמלאתי התרגשות: התרגשתי מרצונו להעביר לדור הבא (כלומר לנו) את אמונתו באשר למה שנדרש כדי להפוך את ישראל למקום טוב יותר. הייתי כמעט על סף דמעות.

פרס גילם עבורי, באותו רגע, את המנהיג האמיתי שנותן דוגמה אישית בעשייתו ובחזונו. הרגשתי את הכבוד והשמחה שמילאו אותו כשאיחל לבית הספר "בהצלחה בהמשך הדרך". כמעט 62 שנה שהוא תורם למדינה, מהשנים הראשונות שלה בראשות בן גוריון ועד לימים אלה. בין הנושאים שהנשיא דיבר עליהם במהלך הנאוה היו מקרי האלימות בארץ. הוא הביע את תקוותו שנילחם נגד תופעות מדאגות אלו עכשיו ובעתיד. פרס פרס לפנינו את השקפתו בנושא השלום והזכיר לנו שאנו מדינה מתפתחת, תרתי משמע.

טקס זה ייזכר בהיסטוריה של הכפר ירוק כאחד המרגשים ביותר.

פרס הוא דוגמה לאדם נחוש בדעותיו, שאינו מוותר על דרכו לשלום ולמרות הקשיים. מה נשאר לנו עוד לאחל לזו רק "שיישאר צעיר לנצח", ושיוכל להמשיך בפועלו למענו.

רפאל שריה, ז' 8, מנהיגות

בנים מול בנים. אופיר עדן והנשיא

התרגשתי מרצונו להעביר לדור הבא את אמונתו באשר למה שנדרש כדי להפוך את ישראל למקום טוב יותר

כל אחד יכול להיות כגודל המטרה

כשמעון פרס נכנס, לבוש בחליפה, סביבו צלמים מהערוצים המובילים ואבטחה כבדה, השתררה דממה. כל אחד הרים את ראשו בניסיון לראות את הנשיא. זה היה ממש מוזר - פתאום ראינו אותו עומד מולנו, ולא בטלוויזיה (עכשיו אני יודעת שהוא אמיתי), הוא חצה את חדר האוכל כאשר הוא מחייך ולוחץ ידיים לתלמידים.

פרס עלה על הבמה ואת פניו קיבלה חבורת הומר בשירה. מנהל הכפר, סיסקו, וראש מועצת התלמידים, דוד איסקו, נשאו דברים, ולאחר מכן הנשיא התחיל לדבר. ראשית הוא התייחס לרצח המזועזע של לאה דריקין בת ה-16 מאשקלון, וביקש מאיתנו להישבע בליבנו, שאנחנו לא נשתה אלכוהול.

אחר כך הוא התייחס למנהיגות - ואמר לנו שאנחנו, נוכל להיות המנהיגים הבאים של מדינת ישראל. מאוד אהבתי את מה שאמר: "כל אחד יכול להיות קטן כמו האגו של עצמו או גדול כגודל המטרה אותה ישרת".

פרס ענה לשאלות התלמידים. חבורת הומר שרה שיר אחרון לסיום, ופרס הצטלם איתה. הוא עזב ויצאנו מהאולם.

לסיום, היתה לי חוויה מאוד מיוחדת לראות את הנשיא ולשמוע את דבריו, כאשר הוא פונה אלינו, תלמידי הכפר הירוק, תחשו על זה, בשבילנו זוהי חוויה חד פעמית, ובשבילי - פעילות יום יומית.

כבודו לוחץ לנו ידיים

ה-סמל בה' הידיעה

מאות ילדים, בני נוער ומבוגרים מתיישבים בחדר האוכל של הכפר, לברושם חולצות לבנות וברקע מוזיקה שמזכירה ימים שכבר עברו. קשה מאוד להישאר אדיש. נכנסתי לחדר האוכל והיתה תחושה של תגיגה, יום מיוחד במהלך השיגרה שלנו. הזמן כאילו עצר מלכת עם כניסתו של פרס, נשיא המדינה. פרס הוא הסמל בה' הידיעה של המדינה, של הארץ שבה אנו חיים.

המפגש עלה על כל ציפיותיי. ישבתי מאחור והבטתי באיש מבוגר מאוד, חכם, שנון, מדויק, משובח כיוון שהשנים רק עשו לו טוב.

האנתי ברוב קשב לדבריו מלאי התקווה, תקווה אמיתית, מלאת חזון, ללא ציניות, ללא פניות מאדם שראה כבר הכל. ועדיין סקרן ומעורב יותר מהרבה מנהיגים אחרים. פרס הינו סמל חי ונושם לקיומה של המדינה, לעתידה ולעבר שלה. לביטחון שלנו כאנשי חינוך שהדרך שבה אנו הולכים והתהליכים שאנחנו מקיימים כאן לא לשווא. ציונות במיטבה.

התפורנו כל אחד לדרך ומצאתי את עצמי ממשך ומהרהר בדבריו.

בחופש סוכות טיילתי עם משפחתי בדרום הארץ: רהט, באר שבע, מצפה רמון, שדה בוקר. נזכרתי בדבריו של פרס על דוד בן גוריון. אותתתי שמאלה, האטתי את הרכב ונכנסתי ל"צריף". זוהי ציונות במיטבה.

אורן רוט, מרדכי ומורה להיסטוריה

סמל חי ונושם לקיומה של המדינה. המפגש עם פרס

שנות החמישים. שר הביטחון דוד בן גוריון עם מנכ"ל משרדו, שמעון פרס | צילום: דוד רובינגר

המנהיג המשפיע ביותר הוא בן גוריון, מפני שדחף להקמת המדינה ונתן דוגמה אישית כשעבר להתגורר בנגב

בצעדי בן גוריון

ממש לפני שיצאנו לחופשת סוכות, ביקר נשיא המדינה שמעון פרס בכפר הירוק. בולנו לבשנו חולצות לבנות והיתה הרגשה מסוימת של התרגשות. פרס, הנשיא התשיעי של ישראל, והתן פרס נובל לשלום, בחר לדבר איתנו על נושא שתיית האלכוהול, וההשפעה האליי מה שיש לה.

כדי להסביר לנו כמה שזה מסוכן, ושלא כראי לשתות ולהשתכר, הוא סיפר שהתחיל את הבוקר במצב רוח טוב וחשב על הביקור שלו בכפר הירוק וברוך הוא שמע את החרשות על תלמידה מצטיינת, נערה בת 16, שנרצחה באופן מזוויע, וכנראה שברצח שלה מעורב הנושא של שתיית אלכוהול.

הוא אמר שבני הנוער הם הרבר הכי יקר למדינת ישראל ולהורים, וטיפה אחת יותר מדי יכולה לגרום להפסד של חיים. לאחר מכן, כמה תלמידים שאלו אותו שאלות. בהן את השאלה אלו מהמנהיגים שהיו לעם ישראל הוא הכי מעריץ?

הנשיא השיב שהמנהיג המשפיע ביותר מבחינתו היה דוד בן גוריון, ראש הממשלה הראשון, מפני הוא דחף להקמת המדינה, פעל רבות לטובתה ולא נח לרגע. בן גוריון, אמר פרס, נתן דוגמה אישית כשעבר להתגורר בנגב.

שאלה אחרת היתה מה לדעתו של הנשיא תהיה ההמצאה הטכנולוגית הבאה? הנשיא השיב שכבר עכשיו מנסים להמציא מכונית שתהיה כמו מוח האדם. התלמידים שאלו עוד שאלות רבות ומגוונות, ולבסוף, מקהלת הכפר הירוק שרה לנשיא את השיר "תישאר צעיר לנצח".

אני מאוד התרגשתי ושמתתי כי אף פעם לא ראיתי את נשיא המדינה פנים מול פנים. זה היה יום מאוד מרגש לכולם. וכולנו הרגשנו גאווה.

עדי מליץ/8

להיות עקבי עם החזון

כבוד גדול לכפר הירוק שנשיא המדינה בא לביקור. המפגש עם הנשיא היה מרגש ביותר, ותוכנו היה מכוון מאוד ומרתק. הנשיא הוא דמות שמאחוריה עשייה מבורכת רבת שנים בתחומים רבים. לדבריו יש משקל וערך חינוכי רב. אחד המסרים החשובים ביותר שלו במפגש היה: אם אתה המאמין בחזון מסוים, אתה צריך להילחם עליו, להיות נאמן לדרך, ולהיות עקבי גם כאשר אתה לא בצד המנצח. מנהיגות במובן החיובי שלה היא הובלה של חזון. נתן לניר, מנהל המושק

היה מרגש. קבלת הפנים

מנשק בעוטה

צעיר לנצח

שמעון פרס הינו אישיות אדירה. האיש הוא עדות חיה לאותו דור נפילים, שלצעירי רובו אינו איתנו יותר בעולמנו הפוליטי והמדיני. אך יותר מכך, והכיחיו ואת דבריו הצלולים, הברורים, המדויקים והמי שכיילים, הוא גשר בין העבר לעתיד. בקיאותו הטכנולוגית, הכנתו את הנוער של ימינו, פנייתו הבלתי אמצעית לילדים ולמבוגרים כאחד – אין ספק – הוא אכן צעיר לנצח.

אל בית הנשיא עולים לרגל גדולי עולם וכמה נהדר היה לראות אותו "יורד מכיסאו הרם" ומגיע אל הכפר הירוק על מוריו, צוותו ותלמידיו. אני חושבת שזו המתנה היפה ביותר שהיה אפשר לקבל לפתיחת שנת הלימודים. הרבר היחיד שהצטערתי עליו היה שלא השכלתי להזמין את בני, המבוגר שבהם בן 11, לחוות עימי את החוויה.

האירגון היה למופת. השאלות שנבחרו היו נכונות, ראיות ומנוסחות להפליא. הן כיסו כל פן של עניין, בלי לגלוש לעניינים לא חשובים. המקהלה הנהדרת היתה מרגשת ביותר. לא תיארתי לעצמי שמדובר בכזו מקהלה טובה שיש לה שיר שנבחר לסיים את האירוע "הישאר צעיר לנצח", שהוא מרגש בפני עצמו, היה מתאים מאוד ונבחר עבור האדם הנכון. נדמה לי שפרס עצמו התרגש לפחות ככולנו, אם לא יותר!

הרגעים המסכמים הללו – השירה, האדם אליו כווננו הברבים (שבגיל 86 צעיר יותר מהרבה צעירים שאני מכירה), ההתרגשות ואחר כך החיי בוק והשירה הספונטנית עם הילדים הביאו אותי לירי התרגשות גדולה ורעועת.

יצאתי מהאירוע עם תחושה אחת – הרחבתם את ליבתי! חגרי וינסטיין, מורה לאנגלית

הנשיא מקשיב לשיר "שתהיה צעיר לנצח"

בקיאותו הטכנולוגית, הבנתו את הנוער, פנייתו הבלתי אמצעית לילדים ולמבוגרים כאחד אינו ספק - הוא אכן צעיר לנצח

"לימודי החקלאות היו טובים לזמנם"

כך חושב שוקי שטאובר, בוגר הכפר, עיתונאי ומרצה לניהול <<< "לא התחברתי לתחום, ולכן תמיד היו מוצאים אותי אוכל פקאנים במקום לקטוף אותם"

אם החזון לא השתנה יש בעיה. שטאובר

מאת אווה לנצמן | כתבת ידיעות הכפר הירוק

"אני לא כל כך צעיר, אבל עדיין זוכר מצויין איך בשלמדתי בכפר לקטוף את אלימות בתי הכפר בכדורסל. בגמר ניצחנו את הקבוצה שהובכב שלה היה מיקי ברוקוביץ', מספר שוקי שטאובר בחיך. "אני גם זוכר כבידור את תוכנית 10. כבר

או ראינו שם כישרונות שהפכו אחר כך למפורסמים בתחומם, כמו למשל, השחקנית מיקי קם. אבל, מעל הכל, הרב הכי בולט, שזכור לי הוא שהייתי עורך העיתון. עשינו פעילויות נחמדות כמו תחרויות גושאות פרסים, שאפילו השגנו להן מיומן. "כתבה אחת זכורה לי במיוחד מלפני 25 שנה. באחד העי תונים היו הסרים לי חומרים. לא תשבץ, לא כתבה, לא ראיון, וידעתי שמחר יוצא עיתון. או כתבתני 'רבותיי הקוראים, אני מצטער. היום אין לי מה לכתוב. לכן אני מציע לכם כבר עכשיו, אל תקראו

"הרי אני אומר לכם לא לקרוא. למה אתם ממשיכים? אין לכם משהו מעניין יותר לעשות? כשיצא העיתון באו אליי רבים ואמרו לי: 'תשמע, קראנו עד הסוף'.

"הגעתי כתלמיד חוץ. כל העניין בכפר היה החקלאות, ועד היום זה מצחיק אותי, כי אני כל כך רחוק מהתחום. כל פעם שהייתי צריך לעבור בענברה הקלאית הרגשתי מאוד לא שייך. עברתי במטעי הפקאנים, והיה נהוג שמי שמסיים יכול ללכת הביתה.

"אני לא חושב שהיתה פעם אחת שסיימתי את העבודה, תמיד מצאו אותי על העץ אוכל פקאנים".

היה בעניין ערך בלשהו לעבודה החקלאית? "אני לא חושב שראיתי את הנושא הערכי בגיל 17-16. זה היה טוב לזמנו. היום החקלאות היא תחום עתיר עבודה, אז אם כבר עוסקים בה זה מהצד המסחרי של העבודה. כמוכן שזה נושא

מאת אווה לנצמן, 2/ט, ואליה שטיינברג, 8/ז | כתבות ידיעות הכפר הירוק

שלמה לחיאני, ראש עיר ריית בתי"ם, התארח לא מכבר בבית הכפר. לחיאני למד בכפר הירוק, בדיוק כמו כולנו כאן. ביקורו היה מפתיע - ועם זאת מלהיב ומשעשע.

הוא סיפר לנו על חוויותיו אז בכפר מצד אחד, ואיך זה עכשיו, לנהל עיר. מה הם הישגיו, ועם איזה ערכים שצבר בכפר הירוק הוא הגיע אל התפקיד. לבסוף, הוא הזמין כמה תלמידי דים מהקהל וביקש מהם לשר. נשארו עם פה פתח, ושמוננו מאוד. לחיאני למד בכפר מכיתה ט'. הוא נולד בבתי"ם והתחנך כאן כתלמיד פדגוגיה בשנות ה-80.

"עברתי ב'לול', הוא סיפר. "ההשקמה בבקרים היתה ב'6:30. לעבודה היה ערך חינוכי ממדרגה ראשונה, והמקצוע החקלאי הכי חשוב באותם ימים היה רפתן. אני הייתי ילד של ים, ולכן התקשתי ליהנות מריח הפרות - אבל הכל חוויות. "הימים שביליתי בכפר הם החוויה המעצבת

של חיי, והם מחברים אותי למי שאני באמת. פה למדתי, למשל, איך פעם לא להתבייש במי שאהה. הכפר נטע בי את התובנה שכל בני האדם שווים, ושאתר להתייחס לסטיגמות. כולם בני אדם טובים, ולכולם מטרה אחת - לחיות יחד. "חויז מזה, שבבילי הכפר הירוק זו גם הנשייה קה הראשונה, והחברה הראשונה".

הצלחותיו

הנה כמה שאלות שהישנו תלמידים אל ראש העיר לחיאני. טלי הלמר, 8/ז : ספר לנו על הצלחותיך בראש עיר. "ראשית, שיניתי הרבה דברים הקשורים בחינוך. לדעתי, לכל ילד יש תחום שבו הוא חזק. נקודה נוספת שמיידת את בתי הספר בבתי"ם היא שבכל בוקר מתקיימת 'שחרית': שיח בוקר, שבו פותחים את הראש ומאזורים רגשות. "כמו כן, מספר התלמידים בכיתות אצלנו יחסית קטן". סבסטיאן פוצמפר, 1/ח : ספר לנו קצת על תוכנית 10 בתקופה ההיא. "תוכנית 10 בתקופת פיתחה כישרונות צעירים. במיוחד אני זוכר את השחקן אבי קוש" ניר, שהתפרסם תחילה בבית הספר כשחקן עם כישרונות מעולים.

עברתי ב'לול. לחיאני

מה הלקחים העיקריים שלמדתי בכפר? "להיות שווה לכולם. לומר את המילה הטור במשחק על במה".

"הימים שביליתי בכפר הם החוויה המעצבת של חיי"

גם ראש עיריית בתי"ם, שלמה לחיאני, הוא בוגר הכפר הירוק <<< ולמרות שלא אהב את ריח הפרות ולמרות ההשכמות ב'6:30, הוא מרגיש שכאן התעצב <<< "הכפר נטע בי את התובנה שכל בני האדם שווים, ושכולם אנשים טובים <<< וחויז מזה, הכפר הירוק זו גם הנשיקה הראשונה והחברה הראשונה"

"אני לא יכול לומר אם יש קשר. אי אפשר לדעת אם הרברים שעשיתי מושפעים מהחינוך שקיבלתי כאן, בכל מקרה, חופש הפעולה שהיה פה והמסגרות שלא היו רק לימודיות ונתנו עצי מאות, הן שהיו חשובות".

מה היו חלום הילדות שלך? "להיות נהג אוטובוס או מכבי אש. כמו כל ילד. אבל זה עבר".

אתה מרוצה מהחיים? "אני עצמאי, כותב ספרי ניהול, העשירי עוד מעט יוצא. החי לטני להתפרנס מכתובת הספרים. כמו כן אני עובד עם הרבה מאוד חברות. זה תענוג גדול. פשוט נהנה מהחיים, מרוצה. אולי כי אין לי רדישות גבוהות מדי".

מה העבודה שלך בכתב ועורך בעיתונים שונים לימדה אותך? "למילה הכתובה יש כוח עצום. זה אומר שלמי שכותב יש כוח והשפעה רבים, משום שלאנשים חשוב מה כותבים עליהם. גם אם הם בתפקידים בכירים, משום שכולנו בני אדם בסופו של דבר. "תמיד צריך לזכור מי אתה ומאין הגעת. יכולת התנסחות ותקשורת טובה זו מתנה, משום שזה משפיע על החיים בתורה ועל איכות החיים".

מה היית מייעץ לתלמידים שרוצים להתפתח בעיתונאים? "כדי להיות מסוגלים לכתוב ברמה גבוהה חייבים להיחשף לשה, לכן, לקרוא המון. אבל לא ספרות זבל ומגזינים. הקריאה היא חוויה מדהימה וכך גם משכילים באופן כללי, וזה מקל מאוד על הכתיבה עצמה".

במה תרצה לברך את הכפר הירוק לכבוד שישים שנה להיווסדו? "אני מאחל עוד הרבה שנים של הצלחה והתפתחות. שמנהלי הכפר ישיכלו כל הזמן ויתאימו את התפתחות הכפר לשינויים מסביב. ש'צליחי' לשמור על הקרקעות הנפלאות ושהכפר ימשיך להיות ריאה ירוקה".

מה הלקחים העיקריים שלמדתי בכפר? "להיות שווה לכולם. לומר את המילה הטור במשחק על במה".

עברתי ב'לול. לחיאני

תלמידי מספרים

בן 60. מזל טוב

איך אפשר לסכם 60 שנות קיום של הכפר הירוק? <<< אז זהו, שאי אפשר <<< לכן בחר נוי קוגמן לספר שהוא מרגיש ברימזל על כך שהגיע לכאן

מאת נוי קוגמן | כתב ידיעות הכפר הירוק

מה אני יכול לכתוב לב' בור הגינות ה-60 לכפר הירוק?

אני רק תלמיד י', שנה רביעית פה. לא הייתי כאן כאשר גרשון זק ייסד את הכפר, וגם עשר שנים אחר כך, 2017, 30 ו-40. דורות של תלמידים התחנכו כאן, אבל אני לא יודע עליהם כלום. ואיך אני יכול לדעת? לא הייתי שם.

גם הכפר, כמוכן, שינה פניו מאז. ואפילו אם נצמצם את תקופת הזמן, הרי שאפילו את רוב התלמידים שלומדים כיום בכפר לא זכיתי להכיר. ועם רוב המורים לא למדתי. איך מצופה ממני לכתוב טקסט לכבוד אירוע כזה?

אני יכול לכתוב, כמוכן, איך אני מרגיש. אני יכול לציין, שבכפר הירוק מצאתי את בית הספר המתאים לי - בית ספר שבו הכישר רים שלי זוכים לביטוי והקשיים שלי מקבלים מענה;

מקום שבו אני רוכש ידע, אך רכישת הידע לא באה על חשבון גישה אישית וחינוך ערכי; מקום שבו אני יכול להתחייב עם מורים, לחלוק עליהם, להתווכח, בלי שפטר את טע' נותני ב"אני מודה ואתה לא, תהיה בשקט"; מקום שאליזי כיף לי לקום בבוקר (טוב, נו, לא ממש כף, אבל נסבל);

מקום שבו אני אומנם לא תמיד נהנה ומי תלונן על היבטים בו לא מעט, אבל בסופו של דבר, הוא לוקח חלק חשוב בחיים שלי, וטוב שכך. אבל למה לי לכתוב את כל זה? במה זה יעזור? איך החוויות האלו שלי קשורות לשנת ה-60? אלפי תלמידים למרו בכפר לתולדותיו,

הכפר הירוק הוא בעצם אוסף חוויות של אנשים שונים - תלמידים, מורים ואנשי צוות - שחייהם הצטלבו במקום אחד

ואני רק אחד מהם. כל מה שאני מרגיש הוא חלק מוערי מכלל התוצאות, שהכפר הביא אליהן. אבל בעצם, אין דרך אחרת.

כי את הכפר הירוק אי אפשר לתאר באוסף של תאריכים, שבהם קרו דברים חשובים. גם רשימה של אנשי תרבות שהתחנכו פה לא תמצה אותו. אין אף דרך למצוא מקום כזה. כי הכפר הירוק הוא בעצם אוסף חוויות של אנשים שונים - תלמידים, מורים ואנשי צוות, שחיהם הצטלבו במקום אחד.

לא כולם מרגישים אותו דבר, החוויות של כל אחד שונות. אבל אני יכול להעריך, שרוב בם אהבו את הכפר, רכשו בו חברים, למרו בו דברים מעניינים, לקחו מכאן משהו שיישאר איתם. כמוני.

איך ירגיש עכשיו בן המחזור הראשון, אם יבקר כיום בכפר הירוק? בוודאות, זה לא יהיה אותו דבר. הכפר מתקדם עם הזמן, וכבר חלק מכותו. אותו בוגר אולי יתמרמר על כך, שחלק מהתלמידים "חלשלושים", ויטובים על המד' שב יותר משהם עובדים תחת השמש הקופחת, וייתכן שיעיר על כך שבזמנו היה יותר כבוד למבוגרים.

האמת, שדרכי לכבר מבוגרים היא דווקא בכך, שאני מאמין שהם מסוגלים לדבר אתי מתוך כבוד והכרה בהבדלי הגיל והניסיון, אבל גם בגובה העיניים. הוא, כנראה, היה מוצא אותי חצוף משהו. הרבה שינויים טכנולוגיים, תרבותיים וחיברתיים, עברו על העולם, המדינה והכפר אחד ריהם. מגמות חדשות נפתחו, דרכי לימוד נוצרו, והוא לא עומד במקום. ולמרות הכל, אני מאמין שאותו בוגר היה יוצא עם חיוך, ואומר שהכפר הירוק עדיין נשאר מקום שטוב להתחנך בו. אין לי ספק, שכך אומר לרובוט הידידותי, שאותו אפגוש ליד השער האלקטרוני החדש בעוד 60 שנה.

צעדת הנרקיסים

במזג אוויר נפלא הגיעו לכפר הירוק אלפי משפחות ותלמידים, וכן גם בוגרי הכפר לדורותיהם, לצעוד בשבילי הכפר לרגל 60 שנה להיווסדו. מראה הנרקיסים היה מלבב, ואלפי הצעירים הישרו אווירה של חג. בסוף הדרך, מתחת לעצי הפקאן, תלמידי הכפר הכינו פיתות ותה. נקווה שמראות אלה של נרקיסים, המציצים וכלניות ייראו גם בעתיד. אני גאה להיות חלק מהכפר הירוק.

שיר גולדברסקי, 6/י

לנצחה את הדשע

האנרגיה המרושעת ביותר. מיידנק

המסע לפולין מלא ניגודים: יום כיף בקרקוב ולמחרת ביקור מזעזע באושוויץ

<<< צלילה אל תחתיות הרוע האנושי וגם המון חברים חדשים

מאת אלעד דב קליינרמן
| כתב ידיעות הכפר הירוק

משלחת י"ב יצאה בנובמבר לפולין, לסויר בניטאות ובמהנות הריכוז וההשמדה, לשר מוע שם סיפורים שקשה לשמוע באן, ולנסות להתקרב למושג השואה.
המסע היה מרתק. היינו 182 תלמידים במר שלחת, יחד עם בתי ספר מאור עקיבא, מקריית שמונה ומאשדוד, והיו איתנו עוד שתי משלחות של 180 תלמידים. לידעתי, היינו המשלחת הכי טובה.
ביום הטיסה וההגעה היינו מתוחים ונרגשים. לאחר הנחיתה שהינו בשדה התעופה לא מעט, טוב שכך, היה לנו זמן להתאושש מהטיסה, להצטלם, ולדבר עם המורים והמנצח שלנו, גבי, בחור כארז, שאליו נקשרנו מאוד ונהנינו מההדרכה שלו.

באוטובוס פגשנו את המאבטח הפולני, רוברט, שליווה אותנו לאורך כל המסע ושמר עלינו מכל משמר, וקיבלנו תדריך ביטחוני מאנשי ביטחון, שלמולנו, לא נוקטנו להם.
לאחר נסיעה ארוכה הגענו לגטו לודז', גטו ישן וקטן שבו ראינו למלון הראשון בקרקוב.
ביום השני עשינו טיול רגלי ברובע קו'מיש לשעבר (רובע יהודי על שם המלך קו'מיש, ששלט במאה ה-15 עד ה-16, ואהב את יהודי פולין מאוד). ראינו בתי כנסת ושמענו סיפורים עליהם, ולכמה אף נכנסנו!
לאחר מכן קיבלנו שעתיים חופשיות בכיכר קרקוב, טיילנו בשוק וקנינו דברים, אני אישית קניתי מתנות לאנשים היקרים לי, ואת עצמי פינקתי בשתייה. נסענו למכרות המלח של פולין, מקום מ-ד-ה-1-ם-!!
כיוון שהייתי עם קבוצה שלא הבינה אנגלית כל כך טוב התי-

נרבות לתרגם את הסברי המדריכה הפולנייה. נהנית מכך מאוד ואפילו קיבלתי שתי חתיכות מסלע מלח כאות תודה. היה מאוד מעניין.
בערב אכלנו בבית הכנסת אייזק והתחלנו לשמוע את סיפורו האישי של איש העדות שלנו שמואל טיימאנסקי.
אי אפשר להסביר
ביום השלישי, קמנו וידענו שפנינו מועדות לאושוויץ ולאשוויץ-בירקנאו, שני מחנות ריכוז ועבודה גדולים מאוד, בהם נרצחו יהודים רבים.
האפקט של הכניסה אליהם למחרת "יום כיף" בקרקוב היה חזק ומשמעותי מאוד לכמה אנשים.
את מה שהרגשנו במחנות אי אפשר להסביר, ובטח שלא בהי-כללה, כי כל אחד הרגיש אחרת, ומה ראינו לא אספר לכם, זאת

תשמעו בהכנה שלכם לפולין, ואלו מכם שיצאו למסע יראו ויחוו את הורבים על בשרם.
באושוויץ-בירקנאו ערכנו טקס של הקראת שמות הנספים במשפחות של תלמידי הכפר, שבו כל מי שרצה להי-קריא את שמות ההרוגים במשפחתו עשה זאת. חלק נשברו ובכו, ומיד קיבלו תמיכה מחבריהם.
המשלחת שלנו היתה הכי גדולה, כפולה בגודלה משאר בתי הספר, ולכל אחד היה תפקיד. שילבנו קטעי שירה וני-גינה ועשינו טקס שהשאיר חותם על כולם.
בערב חזרנו למלון ועשינו שיחה קבוצתית של תלמידי הכפר הירוק שבה כל מי שרצה להביע את הרגשתו באותו יום, עשה זאת. אחר כך שמענו את המשך סיפורו האישי של שמואל.
באותו לילה הלכנו לישון מוקדם, כי למחרת קמנו מוקד-דם כדי לנסוע לוורשה.

נזכור אותם לנצח

ביום הרביעי עלינו מוקדם לאוטובוס, ונסענו לכיוון מיידנק, מחנה עבודה והשמדה, המקום בו נמצא "הר האפר", הקרמטוריום (המשרפות), תאי הגזים, מקלחת החיטוי, והאנרגיה המרושעת ביותר שהיווית מעודי, פשוט מקום של רוע.
לשם נכנסו במכה, הכל כבר מהר, ראינו הרבה דברים קשים, ושמענו סיפורים שהופכים את הבטן, והעורבים שהיו שם תרמו לכך שנרגיש מאויימים על ידי המקום. אחר כך נערך טקס ממלכתי של משרד החינוך, אחרי אכלנו במסע עדה ונסענו למלון בוורשה.
במלון חברנו לשאר 182 חברי המשלחת, ונהנינו מאוד מחברתם. למחרת התקבצו כ-20 תלמידים סביב הפסנתר שבלובי, ופסנתרן מאור עקיבא ניגן, עד לרגע שעלינו לאוטובוסים.

ביום החמישי למסע, שהיה יום שישי בשבוע, הלכנו לבית הקברות היהודי בוורשה, שמענו סיפורים על קברים של אנשים מעניינים, וזכינו לעזור לשמואל למצוא את קברו של סבו, שלא ידע היכן הוא קודם לכן, והיינו איתו כשהקריא קריש, זה היה לנו לכבוד גדול.
לאחר מכן נסענו לבית חב"ד, שרנו, וקרנו, והעלינו את מצב הרוח שלנו ואת החיבור לארץ וליהדות. גם הלא יהודים שבינינו הצטרפו לשרים ולריקודים ונהנו מאוד.
בצהריים חזרנו למלון, להתקלח ולהתארגן לקראת היציאה לבית הכנסת, הליכה רגלית קצרה. בבית הכנסת התפללנו, שרנו, וקרנו, ואו הלכנו ברגל למסעדה שבה אכלנו ערב קודם, ושם גם עשינו קבלת שבת.
לאחר הארוחה חזרנו למלון. כעבור חצי שעה נפגשנו כמה תל-מידים מהכפר עם ורדה ושמואל, שבבינינו גיטרות, שרנו וניגנו והיה כיף גדול. לא עברה חצי שעה והפכנו לקבוצה של כ-30 תל-מידים, ששרו וניגנו ופשוט נהנינו יחד.
באותו ערב שברנו את שעת כיבוי האורות, וכך היה עד לסוף המסע, תלמידים מבתי ספר שונים נשארו ערים יחד וקשרו קשרים וחברויות חדשות. לפעמים עד שלוש בבוקר.

ונזכור את כולם

וואפה ושמואל טיימאנסקי

היום השישי למסע, שבת. התוכנית היתה כבר ידועה, הלי-כה רגלית לאורך כל היום ברחבי גטו ורשה ואזורי שימור השואה בעיר.
טיילנו כמה שעה פעם הגטו וראינו את שרידי החומות. הלכנו את שביל הגבורה, בו מוצגות אנדרטות לאישים חשובים, ובהם יאנוש קורצ'ק, שקיפחו וסיכנו חייהם למען המרד וההתנגדות לנא-ציס.
לאחר מכן היה טקס של בית הספר מקריית שמונה והלכנו לאזור ורשה העתיקה, שם קיבלנו שעה להסתובב. התקבצנו בקבר החייל האלמוני ואחר כך ארוחת ערב, ולמלון. שוב אותה תמונה של חברים חודשים, יושבים ומקשקים, צוחקים, שרים ומנגנים ופורי-שים למיטה באישון הלילה.

לילה לבן

ביום השביעי נסענו למחנה ההשמדה טרבלינקה, מחנה של רוע, שבו על שטח מזערי נרצחו מאות אלפי יהודים, ובמקום לא נשאר כמעט כלום. מה שכן קיים מרזחם בעוצמתו, וצריך לראות ולהיות כדי להבין.
לאחר מכן נסענו לעיירה טיקוצ'ין, שאוכלסה ברובה על ידי יהודים, ושמענו איך הגרמנים טבחו בהם. היינו בבורות שאליהם נורו אלפים מתושבי העיירה והכפרים הקטנים של האזור, קראו נו את שמותיהם, והמדריכים ניהלו טקס משותף.
לאורך אותו יום היינו שקטים מאוד, עד לשעת ארוחת הערב. אחר כך חזרנו למלון, עשינו שיחת סיכום, שבה כל אחד אמר מה הוא לוקח עמו מהמסע הביתה, ואיך הושפע, זה היה מבחינתי סוג של סגירת מושלש, שקורקרו הראשון הוא השיחות שלפי-ני המסע, הקורקוד השני הוא השיחה שלאחר הביקור באושוויץ ואושוויץ-בירקנאו, והקורקוד השלישי והאחרון - שיחת הסיי-כום.
הלכנו לדרכנו, אבל למעשה כדי להכין את עצמנו ללילה לבן שתיכנס.

ביום השמיני עזבנו את המלון לשרה התעופה וחזרנו ארצה. אם בטיסה לשם רוב התלמידים ישבו במקום, בדרך חזרה הרוב התרוצצו מקצה לקצה ודיברו עם חבריהם החדשים מבתי הספר האחרים.
כשנחתנו, הלכנו יחד לאסוף את המזוודות, התעכבנו טיפה לשיחה קצרה ובריכת נוכחות, ושוחזרנו לאלום הקבלה, שהיה חוויה בפני עצמה: לראות את המשפחות אחרי שבוע, לחזור לחי-ברים, לחזור לארץ, לחזור הביתה.

יודע להבדיל בין טוב לרע

מבחינת, ומנקודת הראייה שלי, זה היה אחד המסעות והטוולים הכי מזהמים והכי כייפים שהיו לי בחיים, ובנוסף, גם אחד החשובים.
לדעתי, כל אדם ואדם בעולם צריך לעבור את המסע הזה, אבל לא על פני שבוע, אלא יותר, הרבה יותר, בין אם הוא יהודי או לא, אני אצוטט שחור ערבי מהכפר שיצא למשלחת לפני כמה שנים שאמר: "לא משנה מאיפה באתם ומהי דתכם, כל אדם באשר הוא צריך לעבור את המסע הזה כדי לראות ולהבין לאיזה מקומות יכול האדם להתדרדר במחשבתו וכמעשיו, ולמנוע מדבר כזה לחזור על עצמו".
ככה אני מרגיש, ואף על פי שהמסע לא גרם לי להרגיש יותר גאה כישראלי או יותר ציוני, וגם לא הפיח בי רצון עז יותר להתי-גייס, המסע גרם לי להיות הרבה יותר גאה בעצמי כאדם היודע להי-בריל בין טוב לרע, בין נכון לשגוי, ובין מותר לאסור, כאדם יהודי וגאה, כאדם המתנהג כאדם לאדם - אדם, ולא כאדם לאדם - זאב. אבל יותר מכל - המסע גרם לי להתגאות בעצמי כאדם עם ערי-כים שלא היה מגיע לרמה כזאת של שגאה, אפילו לא כלפי הנאצים, וגם אם היתה לי אפשרות לחזור להם באותו מטבע - לא הייתי מחזיר, כי אני לא ארד לרמה שלהם.
אני מבליץ בחום על המסע לפולין, ורוצה מאוד לצאת שוב, כי אינני חושב שהצלחתי לעכל את כל מה שראינו ועברנו שם.

” זכינו לעזור לשמואל, איש העדות שהיה איתנו, למצוא את קבר סבו. היינו איתו כשהקריא קדיש, וזה היה לנו לכבוד גדול

” המסע לא גרם לי להרגיש יותר גאה כישראלי, או יותר ציוני, וגם לא הפיח בי רצון עז יותר להתגייס. הוא גרם לי להיות הרבה יותר גאה בעצמי כאדם שיוודע להבדיל בין טוב לרע

תמונה קבוצתית בוורשה

גאה להיות חלק מהלאום היהודי

” ראינו את הקרמטוריום, ואז הגענו למקום לא פחות מזעזע: בלוק שכולו נעליים, ובהן גם הנעל האדומה של הילדה הקטנה מ"רשימת שינדלר" ”

”אני מרגישה שיש בי מוטיבציה לשרת בצה"ל <<< אני גאה להיות חלק מהלאום היהודי, ששרד דברים כה קשים” <<< ולריה ליפסמן מספרת על הרגעים הקשים, על החשיפה אל הבתלי נתפס, ומסכמת בתקווה

גבי מספר על טיקוצ'ין. בבית הכנסת

דה הקטנה מ"רשימת שינדלר". היה קשה לראות את חדר החיטוי, את המגורים ואת תאי הגוים. בלתי נתפס ראינו את הגוון הכחול שנוצר על הקירות על ידי הציקלון B. קשה להבין, קשה לתפוס למה? ערכנו טקס במקום והמשכנו כדרכנו לוורשה. שם הגענו לקהילת חסידי גור, ועי רכנו קבלת שבת בבית הכנסת. רקדנו ושרנו יחד עם תלמידי המשלחות השונות. פורקן אמיתי.

בשבת הגענו לגטו ורשה, ובערב היה טקס מרגש מאוד של חסידי אומות העולם, הגענו לטרבלניקה ביום ראשון, שם נערך טקס של אחד מבתי הספר, שהיה מרגש.

משם יצאנו לעיירה טיקוצ'ין, שבה נרצחו כל היהודים. סיפורים על העיריה, ועל קורות היהודים שמענו לראשונה מהמדרוך גבי, שליזה אותנו לאורך כל המסע. כמה מאות מטרים מן העיריה, מעל שלושה בורות שחפרו היהודים לעצמם ונרצחו בשל היותם יהודים, הדליקנו נרות.

מה נשאר לך מאותו מסע?

"היה מרגש, מעניין וקשה. במקומות מסוימים מדאך ומרגש. לאורך כל המסע ליווה אותנו ניצול שואה שמואל טימיאנסקי. בבית הקברות בוורשה שמואל חיפש ומצא את קבר סבו, שנפטר לפני השואה.

"אני מרגישה, יותר מתמיד, שיש בי מוטיבציה לשרת בצה"ל. אני גאה להיות חלק מהלאום היהודי, אשר שרד דברים כה קשים".

מאת ולריה ליפסמן
| כתב ידיעות הכפר הירוק

ביום הראשון למסע של תלמידי י"ב לפולין נסעתי לתחנת הרכבת של גטו לודז', וכשהיינו בקרוב ביקרנו ברובע היהודי וכן במבנות המלח.

ביום שלישי הגענו למחנה ההשמדה אושוויץ, עברנו בין הבלוקים השונים, ובהם כמיות אריי רות של חפצים של יהודים (משקפיים, נעליים, שיער, שניינים וכו'), ומשם ראינו את המשרפות ואת בלוק 11, שבו עבדו ה"ר מנגלה, שביצע ניי סוים מזוועים ביהודים. היה קשה מאוד לקבוצה לראות מראת אלה. קשה להאמין שהכל קרה רק לפני 65 שנה, ואני שואלת, הכיצד?

במחנה בירקנאו סירנו בבלוקים השונים, שם נערך טקס הקראת שמות (הקראנו שמות של קרובי משפחה שנספו בשואה). אין אדם שלא בכך. גם תלמידים שלא הקריאו שמות בכך מעצם המעמד.

קיימנו טקס זיכרון באחד הבלוקים והלכנו לראות את הריסות תאי הגוים, שהותירו אחריהם הנאצים.

אחרי בירקנאו עצרנו במחנה ההשמדה מיידנק, שם נחרדנו לראות את הור האפר (הר שכולו עשוי מאפר של יהודים שהושמדו). ראינו את הקרמטוריום (שממנו בעצם בא האפר), ואז הגענו למקום לא פחות מזעזע, בלוק שכולו נעליים, ובהן גם הנעל האדומה של היל-

מנגנים ביחד. עם המשלחות האחרות

החלום האמריקאי, חלק א':

המסע שלנו לארץ המקדונים

סנטרל פארק של ניו-יורק

משלחת מהכפר יצאה לביקור הסברה ייחודי בארצות הברית וחבריה הופתעו לגלות עד כמה מעט יודעים האמריקאים על ישראל (למשל, הפתעה הפתעה, שאנחנו מאזינים למוזיקה) <<< אחרי 17 ימים של כיף ועבודת שיגור, הם חזרו לארץ, ישראלים גאים

מאת לידיה שבצוב

כתבת ידיעות הכפר הירוק

רק אתמול הגענו לשרה התעופה בן-גוריון. רק אתמול הפרסום נעשו בבטננו, ורק אתמול נפרדנו מהחורים. ובפעם הראשונה עבור רובנו עברנו ביקורת דרכונים ונכנסו בשער החוויה המיוחדת הזו - ביקור בארצות הברית.

היה זה ביקור של 17 ימים מלאי חוויות, שעברו כל כך מהר. מול שיש תמונות, כדי שלא נשכח וכדי להאמין שזה באמת קרה. "איך היה?" - כולם שואלים. אני עונה "מדהים". אך זה לא מתקרב לתאר את החוויה הבאמת מדהימה שחווינו שם, בקצה השני של העולם: כשבילי היתה זו הפעם הראשונה בארצות הברית, ואני שמחה שחוויתי אותה עם אנשים נהדרים כאלה, חבריי למשלחת. חרורה, המלווה שלנו, עשתה את עבודתה בצורה הטובה ביותר, ולא יכולנו

לבקש מלווה טובה יותר. אוהבים אותך, חרורה, ובכן, אגש לסיפור. אחרי 12 שעות טיסה דווקא לא ממש מייגעות (במטוס ענק עם 400 סרטים לבחירה אישית, עם אפשרות להסתובב במטוס, לרוב בני-ארץ (בן-גוריון) יפה יותר) ובילינו בהמתנה לטיסת המשך שלנו ליוסטון, טקסס. טסנו לשם במטוס בינוני, כמו המטוסים בטיסת לאירופה, ולטוסון

אוכלים באריזונה

” היה עלינו להיות מאוד פוליטיקלי קורקט, אך עם זאת להציג את האמת כמות שהיא, ולענות גם על השאלות הקשות באמת, הפוליטיות, בקור רוח ובייצוגיות”

מקומי, נוער אמריקאי אמיתי. כך חווית את ארצות הברית בדרך מיוחדת, שאף טיול אחר לא היה יכול לספק. חוויה של מקומיים, חוויה של אנשים שגרים שם, חוויה שלעולם לא נשכח. הרווחנו בית נוסף, בצד השני של הגלובוס. עובנו את טוסון בחברת האמריקנים שלנו, מודרכים מעט ומלאי געגועים (למקום שעובנו לפני 10 דקות). אבל כשהגענו לוושינגטון כל ההכרח נעלם, וחוויה אחרת, לא פחות מהנה, חזי כחה לנו.

”

תדמינו את זה - לילה, שדה תירס מפחיד, ואנשים במסיכות קופצים עלייך משום מקום ורודפים אחריך עם מסורים. כמה נהנינו!

ניו יורק זה עולם אחר. החיים בה נעים בצורה כה מהירה, שאין לך ברירה אלא להישאב פנימה ולהסתחרר ביחד עם העיר

המשפחות המארחות פתחו בפנינו לא רק את ביתן ואת המקרר, אלא גם את ליבן, ולמשך שבוע חיינו כמו נוער אמריקאי אמיתי

”

חדווה אפשטיין, המרכזת, עם נציגות נוספות

משימת ההסברה הושלמה

בושינגטון פגשנו את שאר המשלחות - ארבע אמריקאיות וארבע ישראליות. יש לציין, כי בנוסף לקבוצה שלנו יצאו מישראל קבוצות ממודיעין, ראש"צ וח"פ. לכל קבוצה מישראל הותאמה קבוצה אמריקאית מעיר אחרת. בשבוע הראשון של הטיול, כל קבוצה יש ראלית גרה בעיר המארחת שלה, ולאחר מכן כל הקבוצות התאחדו בושינגטון.

קיבלנו מפתחות לחדרים, והלכנו לפרוק בהרגשת טיול שנתי משהו. לוושינגטון די.סי יש בהחלט הקסם שלה. והזי עיר מרהיבה ביופיה. הגענו אליה, ונעתקה נשימתנו. היה זה סתיו, והעצים לבשו צבעים עזים של אדום וצהוב.

ביקרנו בבית הלבן, בנבית הקפיטול, באנדרטת וושינגטון, באנדרטת לינקולן (כמה גדול היה האיש!) ובמוזיאון השואה. גם אירגנו לנו מסיבת דיסקו, שהיוותה הרמנות להתנגר ולבלות, ולמחרת ערכנו טקס קבלת שבת ביחד עם האמריקנים. הטקס היה מרגש מאוד, כשבילינו ובשבילים - הרלקנו נרות, שרנו שירי שבת, והאווירה היתה מלכת ומיוחדת.

את הדרך לנו יורק עשינו באוטובוסים, וההתפעלות כשהגענו לשם היתה אינסופית. הכל היה כל כך יפה ו"כמו בסרטים", שפתי תחתי חשק בלתי ניתן לריסון לטות קורים על הבניינים... המלון שלנו היה במיקום אידיאלי ומרכזי, והרכבת התחתית עשתה את הכל לקרוב אף יותר.

איפה לא היינו? ביקרנו בסנטרל פארק המדהים ביופיו, בטיימס סקוור, בגשר ברוקלין, שטנו מסביב לגברת הנאוה בירוק, והתיישבנו בנוחות בכיסאות מייצגי ישראל באו"ם. ניו יורק זה עולם אחר. עולם שבו רמזורים, למשל, הם רק המ' לצו. עולם שבו אנשים אוכלים הכל - כל עוד האוכל ארוז בבייגל, כדי שיוכלו לקחת לדרך. עולם שבו החיים נעים בצורה כה מהירה, שאין לך ברירה, אלא להישאב פנימה ולהסתחרר ביחד עם העיר, ולא לרצות להאט.

ניתנה לנו האפשרות לחקור את ניו יורק בעצמנו, כמו ניו יורק קרים אמיתיים, בזמן החופשי שהרווחנו. אז נכחנו בהופעה עוצרת נשימה, חר פעמית, המשלבת אבסטרקציה עם קהל, בריכות ענק מעל ראשינו, ואנשים רוקדים ומרקירים ועושים דברים הוויים לחלוטין.

זכינו לחיות את ניו יורק ולחיות את ארצות הברית, ביחד עם בני נוער אמריקאים, שנקשרנו אליהם מאוד. אין ספק שזו התי חויה הגדולה ביותר שחווינו בחיינו עד כה, ואני מאשרת שיצא לי לקחת חלק בפעולת ההסברה הזו. לרעתי, היא הטובה ביותר שיש למדינת ישראל להציע, מכיוון שהיא נעשית בצורה לא ישירה. פשוט הצגנו את ישראל דרכנו - בבילוי, בכיף וביצירת קשרי חברות עם בני נוער אמריקנים.

הביתה בשמחה רבה

הנסיעה חזרה הביתה היתה קלה בהחלט, כי כבר היינו מנוה סים בטיסת. האמריקנים חזרו איתנו במטוס, לסיק האירוח בארץ היפה שלנו. איני יכולה להכחיש, ששמחתי לראות את המדינה הקטנה שלנו מלמעלה. התגעגענו מאוד. כי בכל זאת, לא משנה כמה עוצמתית היתה החוויה האמריקנית וכמה נהנינו בצורה בלתי רגילה, באמת שאין כמו בבית.

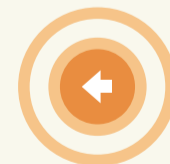
החלום האמריקאי, חלק ה'

שלום לך ארץ נהדרת

חזרנו לארץ מאמריקה, ומיד התארגנו לאירוח של משלחת הגומלין <<< החברים מטוסון התלהבו מתל אביב (איך לא), מירושלים ו...מבית הספר שלנו <<< הפרידה היתה קשה

מאת לאוניד גנקין | כתב ידיעות הכפר הירוק

המשלחות מארצות הברית בישראל. בזמן שאנחנו נפגשנו עם המשפחות שלנו בנתב"ג והלכנו לאט ובעצלנות לעבר המכוניות שבחנייה, האורחים האמריקנים כבר מיהרו לאוטובוס שהמתין להם ולקח אותם לתל אביב. טיול האמריקנים בארץ התחלק לשני חלקים. בשבוע הראשון כל ארבע הקבוצות מארצות הברית סיירו בתל אביב ובירושלים, בלי התלמידים הישראלים (בזמן הזה אנחנו נאלצנו "לנחות" ישר לתוך מבחני רבעון א', שפספסנו). בשבוע השני התארחו חברי

ביום ראשון הם כבר נסעו לירושלים, שם בילו ארבעה ימים ולילות. לפי הסיפורים שלהם, הם מאוד התרגשו מהביקור בעיר הקודש. ואכן, תוכנית הביקור שלהם בירושלים היתה מאוד עשירי: רה: סיור בעיר העתיקה, זמן פנוי, ביקור במוזיאון יד ושם, עריכת טקס זיכרון ליצחק רבין, ביקור בכנסת, גיחה לים המלח ועוד. ממה ששמענו מהם, היו אלו ימים של חוויות מאוד חזקות. הם התרשמו מהאופי הייחודי של ירושלים, מהאווירה המיוחדת השריית בעיר, מהצורה שבה רתות שונות ועמים שונים חיים יחד בעיר אחת.

ביום חמישי התחיל החלק המעניין יותר (לפחות בשבילנו) של ביקור האמריקנים בארץ. אחר הצהריים, אחרי שתלמידי הכפר הירוק התפזרו להם להסעות, הגיע לכפר אוטובוס עם התלמידי דים מארצות הברית. כולנו מאוד שמחנו שפגשנו אחד את השני, והתאחדנו שוב.

החיים היפים בכפר

בשבוע השני לביקור שלהם בישראל, כל אחד מהתלמידים התארח בבית של אחד מחברי המשלחת הישראלים. את סוף השבוע כל אחד בילה בדרכו, בלי תוכנית מוגדרת מראש. כמוכן שכל משפחה מארחת שאפה לך, שיהיה לאורחים באמת מעניין ומהנה. אני לקחתי את המארחת אורח שלי, זאק שמו, לכל מיני מקומות. היינו בתל אביב (האמריקנים כל הזמן רצו להיזרזר לעיר הזאת), בתחרות גיוס ביער, בנתניה ועוד. הוא מאוד נהנה, במיוחד מהאווירה התוססת של תל אביב. כמוצאי שבת התכנסנו כולנו לאירוח וברביקו בביתה של אחת התלמידות הישראליות, איילת קליינרמן מ"ב/2.

למחרת, ביום ראשון, האמריקנים בילו את היום בכפר. היה להם יום מרתק, שכלל סיור בחרבי הכפר, וכן סדנה במרכז רבין שבתל אביב. הם מאוד התלהבו מהמקום המדהים שאנחנו לומדים בו, מהמרחבים הירוקים הענקיים שיש לנו בבית הספר ומהאווירה המיוחדת, שאין בבתי הספר שלהם. בהמשך, טיילו האמריקנים בחיפה, עכו, נצרת, ראש הנקרה ועוד מקומות רבים.

בערבים היה לנו זמן פנוי בדרך כלל. לרוב, יצאנו לטייל ולהייראות לאורחים שלנו את ישראל - לא דרך סיורים שונים, אלא דרך איך שאנחנו רואים אותה. זו היתה ההזדמנות להכיר להם את המשפחות ואת החברים הישראלים שלנו. וכך, האמריקנים יכלו להכיר את החברה, התרבות ואורח החיים שלנו ממש מקרוב. את יום שלישי הם גם בילו בכפר. בבוקר הציגו מצגות לתלמידי על ארצות הברית ועל תוכנית חילופי הנוער שלנו, ולאחר מכן יצאו לפעילות בשדות.

יום חמישי, שהיה היום האחרון לשהותם כאן, היה כמוכן עצוב מאוד לכולם. בבוקר החברים שלנו נהנו מפעילות במרכז המבקרים של הכפר, ולאחר מכן התכנסנו לארוחת צהריים חגיגית ולטקס קטן של סיום התוכנית בחדר האוכל הקטן. כמוכן שהיה חייב להיות חלק רשמי - מספר נאומים ותודות... מה שריגש אותי היה לא תוכן המילים שנאמרו שם, אלא הצורה שבה הרברים נאמרו. כל הברכות והתרו

”

אלחנדרה, חברת המשלחת מטוסון: "הפכתם לחלק מהמשפחה שלנו. אבל חשוב מכל - נגעתם בלבבות שלנו. אני אוהבת את כולכם"

היו לנו מספר דקות להיפרד מאנשים שחווינו איתם חודש שלם ביחד. הרגשנו כאילו אנחנו חברים מילדות, כמעט קרובי משפחה

האורחים התלהבו מהמקום המדהים שאנחנו לומדים בו, מהמרחבים הירוקים הענקיים שיש בכפר ומהאווירה המיוחדת, שאין בבתי הספר שלהם

”

רות באמת נאמרו מכל הלב, עם המון דמעות בעיניים. אחרי ארוחת הצהריים נסענו לטקס הסיום הרשמי של התוכנית, שם פגשנו את כל הקבוצות האחרות. היו שם מצגות עם תמונות של המשלחת, מספר מופעים, נאומים, תודות... כמו תמיד. ואז הגיע הרגע העצוב. נאמר לנו, שבעוד 15 דקות האמריקנים עולים על האוטובוס, שייקח אותם לשרה התעופה.

כבר צריך להיפרד אי אפשר לתאר את ההרגשה הזאת, ואני בספק אם מישוהי שלא חווה את זה יוכל להבין. היו לנו מספר דקות להיפרד מאנשים, שחווינו איתם חודש שלם יחד. ולמרות שהכרנו רק חודש, הרגשנו כאילו אנחנו חברים מילדות, כמעט קרובי משפחה. על אף ההיכרות הקצרה שלנו, הספקנו לבלות עם חברינו לפחות חודש בארבע ערים שונות, בשני קצוות כדור הארץ... או ניתנו לנו 15 דקות להיפרד, וכולנו ידענו שספק אם ניפגש

שוב אי פעם. אחרי הכל, לטוס לארצות הברית זה לא כמו לקפוץ לביקור אצל סבתא ביקנעם. הבנות ככן: גם אנחנו, הבנים, היינו עצובים מאוד. יצאנו החוצה לחנייה, עורנו להם להכניס את המזוודות לתא המטען, ולא היה סוף לחיבוקים ולדמעות.

אבל אין מה לעשות, הטיסה לא תחכה. האוטובוס נסע איתם לשרה והשאיר אותנו מאחורה, עצובים, עומדים על המדרכה ומי נופפים לשלום.

החברים האמריקנים שלנו מאוד נהנו מהתוכנית, ממש כמונו. אלחנדרה, אחת מחברות המשלחת מטוסון, אמרה בתום הביקור כאן: "ישראל היא יותר ממה שיכולתי לצפות. לא רק שזו מדינה יפהפייה, אלא שגם האנשים פה מדהימים ויישארו תמיד בזיכרוני. חוויתי את החוויה של להיות בישראל. אתם הפכתם לחלק מהמשפחה שלנו ממש. אבל חשוב מכל, אתם נגעתם בלבבות שלנו. אני אוהבת את כולכם".

המשלחת הזאת היתה, ללא שום ספק, אחד האירועים המשמשיים והמהנים שקרו לי בחיים. זכיתי להזדמנות לבקר בארצות הברית, לראות הרבה מקומות יפים ומיוחדים בארץ הענקית הזאת. ולא רק זה, אלא גם הכרנו נוער אמריקני, זכינו לטעם מארח החיים שלהם, יצרנו קשרי חברות חדשים עם אנשים מהקצה השני של העולם.

בנוסף לכל, גם היה לנו הכבוד לארח את החברים החדשים שלנו, ולהכיר ולהראות להם את הארץ היפה שלנו.

אמריקה או גרמניה?

למזל, השתתפתי גם במשלחת חילופי נוער עם גרמניה (שגם עליה תוכלו לקרוא בתבה בעיתון הזה), ואני יכול להשוות בין החוויות. אנשים רבים שואלים אותי: איפה יותר טוב? מה היה יותר מעניין? וכך... אלו שאלות קשות. והתשובה הכי קלה, פשוטה וברורה שאפשר לתת, היא המשפט הראשון שבא לראש, בלי מחשבה עמוקה: "שתי המשלחות האלה הן רברים שונים לחלוטין. לכל אחת יש את היתרונות שלה, ואין מקום להשוות ביניהן".

גם לאחר שבאמת חשבתי לעומק על הדברים, תשובתי לא השתנתה. באמת, שתי התוכניות היוו בשבילי חוויה ייחודית, מעניינת ומרגשת מאוד. לכל אחת מהן היו היתרונות שלה: בגרמניה יצא לי לטייל בערים עתיקות בסביבתן אירופאית, לראות נופי טבע ייחודיים ולהישף לתרבות ולמסורת עתיקה. בארצות הברית נהניתי מסגנון החיים המודרני, מהמדי והסחוף, מערים שחיות 24 שעות ביממה בלי הפסקה וכמוכן מהאווירה של פשטות וקלילות בחיי היום-יום, שמושרשת בכל.

אני מאוד שמח על כך, שבכפר הירוק שלנו יש מפעל שלם של קשרי חוץ ומשלחות חילופי נוער עם מספר מדינות בעולם. לא בכל בית ספר מקבלים התלמידים הזדמנות ייחודיות כזאת - להכיר בני נוער בגילים מתרבויות שונות לחלוטין, ואין זה ברור מאליו. עלינו להעריך את מה שיש לנו. בחודמנות זו ברצוני להודות לחדורו, אשר מארגנת את כל המשלחות האלה. כולי תקווה, שבעתיד ייווצרו קשרים עם מדינות נוספות, ושיותר ויותר תלמידים יוכלו להשתתף במשלחות שכאלה. זוהי באמת חוויה של פעם בחיים.

גרמנים אחרים

כל הגרמנים והישראלים במצדה

טיולים במצדה, בים המלח ובערים העתיקות ירושלים, עכו ויפו <<< סיור מיוחד ביד ושם <<< אירוח אצל המשפחות הישראליות וסתם חברויות שנוצרו, מוכיחים שהחיים חזקים מהכל <<< ביקור הגומלין של התלמידים הגרמנים בכפר הירוק היה מוצלח ביותר

מאת לאוניד נגיקין

כתב ידיעות הכפר הירוק

לפני כחצי שנה יצאה משלחת תלמידים מהכפר הירוק לאירוח בעיר ברון כסל שבגרמניה, במסגרת תוכנית לחילופי נוער.

כחופשת סוכות נערך ביקור הגומלין של התלמידים הגרמנים בכפר הירוק. האירוח נמשך עשרה ימים, וכצפוי, לא היה זה מספיק זמן בשבילנו כדי לבלות יחד. כל אחד מהתלמידים שהתארחו בגרמניה בחודש מרץ אירח כעת את אחד מהתלמידים הגרמנים. יצא לי לקחת חלק בפעילות זו. במהלך הביקור, רוב הזמן הגרמנים התארחו בפנימיית הכפר. אנחנו, הישראלים, גרנו בפנימייה יחד איתם. בימים אלה היתה לנו

תוכנית מוגדרת של סיורים ברחבי הארץ. בנוסף לכך, כל תלמיד גרמני יצא לשלושה לילות, בסוף שבוע, לאירוח במשפחה של תלמיד ישראלי. לימים אלה לא היתה לנו תוכנית, בעכו ובראש הנקרה. כמו כן, שתלנו יחד סיק את אורחיו. במהלך הטיולים יחד ביקרנו במצדה ובים המלח, בעכו ובראש הנקרה. כמו כן, שתלנו יחד עצים ביער השלום בקיבוץ רוחמה. לפעילות זו היתה משמעות סמלית. בים המלח הגרמנים מארחו את התלבו מהמקום הייחודי, ולא רצו לעזוב. הם מארחו את הערים העתיקות שביקרנו בהן (ירושלים, עכו, יפו), במיוחד את השווקים שיש בהן. המקום שהם הכי אהבו, לדעתנו, היה הים. בכל הודמנות שניתנה להם ניסו להיכנס ולהתרחק, ואפשר לראות אתם אצלם בגרמניה אין חוף ים במרחק של קילומטרים רבים.

ביקור סמלי

תוכנית מוגדרת של סיורים ברחבי הארץ. בנוסף לכך, כל תלמיד גרמני יצא לשלושה לילות, בסוף שבוע, לאירוח במשפחה של תלמיד ישראלי. לימים אלה לא היתה לנו תוכנית, בעכו ובראש הנקרה. כמו כן, שתלנו יחד סיק את אורחיו. במהלך הטיולים יחד ביקרנו במצדה ובים המלח, בעכו ובראש הנקרה. כמו כן, שתלנו יחד עצים ביער השלום בקיבוץ רוחמה. לפעילות זו היתה משמעות סמלית. בים המלח הגרמנים מארחו את התלבו מהמקום הייחודי, ולא רצו לעזוב. הם מארחו את הערים העתיקות שביקרנו בהן (ירושלים, עכו, יפו), במיוחד את השווקים שיש בהן. המקום שהם הכי אהבו, לדעתנו, היה הים. בכל הודמנות שניתנה להם ניסו להיכנס ולהתרחק, ואפשר לראות אתם אצלם בגרמניה אין חוף ים במרחק של קילומטרים רבים.

ערבים, יהודים, טייוואנים, גרמנים ואינדיאני אחד מרימים מופע

הופעות המשלחת הייצוגית של הכפר זכו לתשואות הקהל הגרמני <<< קשר אמיץ במיוחד נוצר בין המשלחת שלנו לבין חברי המשלחת מחיפה, תלמידים ערבים מהעיר <<< בכריסמס נופיע איתם

מאת אמיר בן אלון

כתב ידיעות הכפר הירוק

המשלחת לגרמניה הורה הביתה לאחר כמעט שבועיים של הופעות, הורות ומר פגש מרתק ומרגש עם תלמידים מכמה ארצות. המשלחת היתה מורכבת מלחקה של ארבעה מוזיקאים ושני רקדנים מכיר תות פי ויי.

הביקור היה הצלחה עצומה. בעצם, זאת היתה הפעם הראשונה, שבה נרשם שיתוף פעולה בין המשלחת השנונת בהעמדת מופע, ונוצרו קשרים לא רגילים בין חברי המשלחת. היה מרגש לראות ערבים ויהודים ישראלים, טייוואנים, גרמנים ואינדיאני אחד מארצות הברית - כולם על במה אחת, שרים ביחד ומרימים את הקהל המקומי, שעמד ומחה כפיים ולא

איחוד מוזיקלי. חברי המשלחת

נתן למופעים לרדת מהבמה. ההתלהבות הווי של הקהל ניכרה בכל ההופעות ובכל בתי הספר. הגרמנים, מנהלי בתי הספר, משרד החינוך, ראשי העיר רים ושר אחד - מארח התרשמו מהמופע והיו נרגשים, בעי קר מהרקדנים שלנו ומהלהקה שהיתה מדהימה והקפיצה את תוך כדי העבודה על המופע, נוצר קשר מאוד חזק בינינו לבין הקבוצה מחיפה - ערבים ונוצרים, שהופיעו גם הם בכישרון רב. יש חשיבות רבה לנסות לשמור על קשר איתם, וגם עם מיכאל קריפס, ראש שאחראי על כל האירוע הזה. גם מיכאל הביע את רצונו להמשיך ולעבוד עם הצוות המנצח שהיה לו שם. אחרי החזרה לארץ קיבלנו הומנה להשתתף ולנגן בכסי בת כריסמס. אני הייתי רוצה לארגן מפגש אחרי חנוכה בבית ריושקה - עם ההורים של חברי המשלחת שלנו ושל הורי המ שלחת מחיפה. במפגש נספר על המסע ונשחזר את המופעים שהעלינו שם. זאת יכולה להיות חוויה נפלאה לכולם.

ז"ל שוברת שיגרה

תלמידי ז"ל יצאו לפעילות שטח, שהסתיימה בגינה הירוקה והגדולה של סתיו ירושלמי

מאת רון גבע

כתב ידיעות הכפר הירוק

ועד הורי הכיתה שלנו, יחד עם כמה מחילדים, אירגן פעילות בוקר ביתית. היה טוב ומגבש. בתחילת הפעילות התחלקנו לקבוצות. לכל צוות הצטרף הורה מלווה מהוועד, שהיה אחראי על הקבוצה. קיבנו לנו מהחזרה המלווה מפה, שעליה היו מסומנות נקודות ההתחלה והנקודה שאליה הקבוצה צריכה להגיע. בכל תחנה שבה עצרנו היתה משימה, שילדות מהכיתה

ארגנו. את המפה הבאה ניתן היה לקבל רק בסיום המשימה. בין המשימות: הרכבת פאול של תמונות ילדי הכיתה, וכן שאלוני "מי אני?". המקום שאליו הגענו, לבסוף, היה חצר ביתה של סתיו ירושלמי. היה מאוד נחמד שם, והביקור בביתה כלל אפילו ארוחת בוקר בגינה הירוקה והגדולה של סתיו שיחקנו במשי חקים, שארגנה קבוצת ילדים מהכיתה. לאחר מכן, ההורים הסיעו אותנו בחזרה אל הכפר, והיה לנו שיעור חופשי. כך שכל היום התנהל באווירה של חור פשה. מאור הנגיף בפעילות, ואשמח אם יארגנו לנו עוד פעמי לויית רבות כמו זו.

תלמידי ז"ל משתעשעים

משחקי גיבוש

יום הגיבוש של ז"ל 8/ הוכיח שיש הרבה יתרונות למשחקי הילדות המוכרים שלנו

מאת נגה אוסין

כתבת ידיעות הכפר הירוק

ב-16:00 תחיל הבוקר: כל ז"ל, 8/ בירת מנהיגות, התקבצה ברחוב הרשא ליד בית הכפר אורנים ליום גיבוש מלא משחקים והנאה. כולנו הגענו לבושים בכגרים נוחים, מוכנים להתחיל בפעילות, וחולקנו לשתי קבוצות - הכחולים והצהובים. איך ששמענו מה תהיה המשימה הראשונה, הבנו שהבגדים הנוחים ובעלי הספורט לא יעזרו כל כך... המשימה היתה שרשרת ארוכה ככל האפשר, והעיקר שתהיה ארוכה יותר מו של הקבר צה היריבה. לשם כך יכולנו להשתמש בכגרים, גרביים, תיקים, נעליים, שרשראות, שרוכים. בתום המשימה אברו לחלק מאיתנו

כל מיני פריטי לבוש, אבל הם נמצאו... אחרי המשימה הראשונה הווי הגיעו עוד הרבה משחקים מא תגרים, תחרותיים ובעיקר מגבשים. למשל, כדורשת הורים נגד ילדים, כאשר הכדור מוחלף בכלון מלא במים. היינו צריכים לה קפיץ בעזרת כרים מתוחים. הם הוחזקו על ידי כמה אנשים, שהיו צריכים להיות מתואמים. ומה עוד שיחקנו משיכה בחבל, העברת מים מדלי אחד לאחר באמצעות כוסות פלסטיק, קפיצה בחבל, כדורעף. אולי כל העסק הזה נשמע ילדותי לקוראים היותר בוגרים, וגם לי זה נראה כך בהתחלה, אבל הפעילות הווי השיגה את מטרתה - גיבוש. המשי חקים הצליחו לעורר בכלוננו תחושה של שיתוף ואחרוה. בין המשחקים היו גם הפסקות אוכל, שבהן כל אחד טעם מהמאכלים שהביאו המשפחות מהבית וגם כרסמנו גם ממתקים קטנים. אני מרגישה, שיום הגיבוש הווי באמת גיבש את הכיתה.

האם אתם מוכנים להגן על המדינה שלכם?

כחלק מההכנה לצה"ל זכו תלמידי י"ב לפגוש את השיריון המיתולוגי אביגדור קהלני <<< אחרי ששמעו ממנו את סיפורי קרבות הגבורה על רמת הגולן במלחמת יום הכיפורים, הם קיבלו גם נאום ציוני <<< חוץ מזה שמעו היודביתניקים על חילות צה"ל והתלהבו מתרגיל אש

מאת ואדים ושנקו וויקטוריה דדשב | כתבי ידיעות הכפר הירוק

אמרו שאנחנו נוסעים ליום בעקבות לחמית. ידענו רק שמדובר באיזור רמת הגולן, וזהו. לא ידעתי איד להתכוון, מה לארנן, הנסיעה היתה ארוכה, כמוכן, ארבע שעות באוטובוס, שהוביל אותנו אל "עמק הבכא", כקילומטר מהגבול הסורי. פגשנו שם תלמידים מעור כמה בתי ספר, וביי קהלני, לוחם לשעבר. קהלני פיקד על גדוד 77 של השיריון במי

לחמת יום הכיפורים. הוא סיפר על הקרבות הקשים והבלתי פוסקים בעמק הבכא, וכיצד הם כלמו בסופו של דבר את הסורים והצילו את הגולן. קהלני קיבל את עלטור הגבורה, שהוא מאותות היוקרתיים בצה"ל, עבור חלקו בפי עולה המסוכנת והאמיצה. בסוף ההרצאה, לקח קהלני את דגל ישראלי, שעמד לצדו, הרים אותו למעלה ואמר: "תראו את הדגל הזה, הדגל של המדינה שלכם. האם אתם מוכנים להגן על המדינה שלכם? על ארמתכם היחידה?". כל התלמידים שיבשו שם הריעו לקהלני, מחאו כפיים והביעו תמיכה מלאה. והוא המשיך: "האם אתם תלכו לצבא? לא תשתמטו? תקריבו שלוש שנים בשביל המדינה שנידלה אתכם?". הקהל המשיך ומחאו כפיים

גיבוש ושיפור אווירה

תלמידי ט' נהנו מיום גיבוש ביוזמת מועצת השיכבה

מועצת שיכבה ט' ארגנה לכולנו פעילות גיבוש שיכבתית. התוכנית של יום הגיבוש נפתחה בהקרמה לנושא היד וחבריה, וכן במספר שירים בנושא. בהמשך התקיימו ארוחות בוקר קבוצתיות, משיכה בחבל וסרט לסיכום היום. הפעילות יצרה קשרים בין תלמידי הכיתות השונות, אשר לא הכירו אחד את השני קודם. מועצת השיכבה זכתה למחמאות רבות מצד התלמידים והמורים, שלקחו חלק ביום זה. המועצה שואפת לקיים עוד מספר פרויקטים למטרות גיבוש ושיפור האווירה.

אווה לנצמן, ט' 2

מתכוננים לקרב

וצעק והריע ותמך ומה לא. קהלני בהחלט ריגש אותי ואת שאר התי לומדים שישבו שם. ואת הנאום הציוני אכזר זמן רב. בדרך אל התחנה השנייה, קיבלנו שיר: מפה של הגולן, המלווה בהסברים והיסטוריה. בעני רת המפה עקבנו אחר הדרך והגענו אל תצוגת חילות. בשלב זה עברנו בין הביתנים של החילות השונים. כל אחד היה חופשי ללכת בין הבני תנים ולהעמק אצל אלו שעניינו אותו יותר. בביתנים עמדו חיילים, שהסבירו על החיל שלהם וגם חילקו עלוני הסבר. בין החילות בביתנים היו: הרפואה, החינוך, השיריון, תרי תחנים ועוד. בחלק מהביתנים אף היתה תצוגת נשק, שהבנים שמחו להצטלם לצידה.

שרה בגיבוש, אווה לנצמן

שינוי מגמה

הנדסה או כימיה? מוזיקה או קולנוע? ואולי בכלל ציור? <<< לא פשוט לבחור מגמה בבית ספר שיש בו אינספור כאלו <<< מורה נבוכים לתלמידים נבוכים

מאת שיראל אהרוני, ט' 7 | כתבת ידיעות הכפר הירוק

לכיתות ט' יש ביום מבחר רחב של מגמות והרחבות מקצוע, ועליהם לבחור את הדבר המעניין והמר תאים להם ביותר. כתבה זו מיועדת לתלמידי שיכבת ט', שאינם יודעים לאיזו מגמה הם מעוניינים להצטרף, כמה מקצועות ניתן להיריב וזמרו יש הגבלה על מספר המגמות. רייו בר אילן, רכות ההוראה וההערכה שלנו מרחיבה.

כמה מקצועות ניתן להרחיב? "עד שני מקצועות ושפת בחירה, אך זה תלוי בתלמיד, בכיתה שבה הוא נמצא ובמקצוע שהוא רוצה להרחיב. כדאי ומומלץ מאוד שהתלמיד יבחר מגמה שבה הוא טוב. מגמה שתעשה אותו שמח ומאושר בבית הספר". מרדכי יש הגבלה של מספר המגמות? "תלמיד תיכון צריך ללמוד מספר מוגדר של שעות, מלבד המגמות יש מקצועות ליבה, שחייבים ללמוד. כמוכן שלא ניתן ללמוד בלי סוף, ולכן התלמיד יצטרך לבחור את המגמות שבהן הוא הכי מתעניין".

מגמות הבחירה חשמל ואלקטרוניקה

מתאימה למי שמתעניין בטכנולוגיה, הנדסה והנדסת חשמל. במגמה עושים גרריות של 3-5 יחידות ליי מוד במערכות חשמל, 5 יח"ל במערכות הספק, פיקוד ובקרה ו-1-3 יחידות בפזיקה.

פיזיקה קיימים שלושה מסלולים: 1. מסלול לתלמידים שמעולם לא למדו פיזיקה ומעוניינים לבחור בו כמקצוע הרחבה (אך ורק בתנאי שציונם במתמטיקה הוא לפחות 90, ברמה של 4-5 יח"ל). 2. מסלול מופת (שבו התלמידים ימשיכו את הלימוד ויבחרו להם 5 יח"ל). 3. מסלול אקדמי (לכיתת המחוננים). גם שם בסוף השנה יצטברו להם 5 יח"ל, אך הם יסיימו את לימודי הפיזיקה ב"א, בניגוד לשני המסלולים האחרים.

למה לא לנגן בגיטרה עם יח"ל במוזיקה?

כימיה (מורחב) למי שמעוניין להשתלב במקצועות הבאים: כימיה, הנדסה כימית, הנדסת מזון, הנדסת חומרים, רפואה, רוקחות, ביולוגיה, ביוטכנולוגיה, מיקרוביולוגיה, הנדסה גנטית, נגרטכנולוגיה, חקלאות, אלקטרוניקה, הנדסת טכסטיל, גיאולוגיה ועוד. תוכנית הלימודים היא בהיקף של 5 יח"ל.

הנדסת תוכנה (מחשבים) התלמידים מיועדים לבחינות של 3-8 יח"ל. המגמה מיועדת למי שלמדו מדעי המחשב בכיתה ט'. עם זאת, אם תהיה דרישה של תלמידי נוספים, (תלוי במספר הפונים) תיפתח קבוצה נוספת. על תלמידים אלה להיות ברמה של 4-5 יח"ל במתמטיקה. גם לתלמידים חדשים וגם לאלה שכבר לומדים מחשבים תיערך בחינת מיון והתאמה למגמה.

מוזיקה המגמה מבינה לבחינות הבגרות במוזיקה ב"5 יח"ל. היא מטפחת את היכולות המוזיקליות ומעודדת התפתחות אישיות. המגמה קולטת תלמידים על פי כישוריהם.

ביולוגיה סביבתית המגמה משלבת לימודי ביולוגיה, הכו"ל המגמה מרעית אחת ואיתה לשילב מגמת אמנות - במידה והשילוב אפשרי.

לחנך עם האלים

שיעור חינוך על המיתולוגיה היוונית יצר עניין רב אצל התלמידים <<< זאוס ואפרודיטה מחייכים שם למעלה

חמודי מ"א/5 מרצה על הבדאים בשיעור היסטוריה

לא זמזם העברתי בכיתה שיעור חינוך על המיתולוגיה היוונית. זה נושא שעניין אותי הרבה מאוד שנים. סיפורי סיפורים שונים, ותיאורי דמויות מעניינות.

במהלך השיעור גיליתי שהכיתה מסתקרנת ומתעניינת בחומר. היו כאלה ששאלו שאלות ודנו במקרים מסוימים שעליהם דיברתי, והיו כאלה שתרמו מהידע האישי. בזמן שוותר, ענית על שאלות התלמידים. ראיתי שרבים מסי תקרנים, ושואלים והרגשתי סיפוק: ידעתי שפתחתי אצלם הלון לנושא חדש (ולדעתי אף יסקרון), שהם יתעניינו ומרצונם האישי יצרו לדעת יותר. לאחר השיעור, היו רבים שניגשו אלי (וגם ורדה, המחנכת) ואמרו שהייתי מצוין והמליצו לי אפילו להפוך את זה למקצוע (ואני באמת מקווה שזה יהיה מקצוע). מאוחר יותר, חשבתי על מה שאמרתי לתלמידים, והחלטתי שבאמת אנסה להרצות על כך במקומות אחרים בעתיד. ידעתי שגרמתי לחברי להסתקרן ולדעת יותר. אני מקווה ששיעורים נוספים בכיתה (שיגישו תלמידים אחרים) יגרמו לסקרנות כזו ולהנאה מרובה. רפאל שריה, ט' 8/1, מנהיגות

זכויות אדם? לא בבית ספרנו

האם המאגר הבינומטרי הוא האח הגדול של האלף השלישי? << והאם חובה להתייחס לעובדים זרים כמו אל עבדים? <<< הרצאה מאלפת על זכויות אדם הצליחה לגרום לנו לחשוב קצת מחוץ לקופסה

צילום: צביקה ששילר, ידעות אחרונות

לא לגירוש

הדר רביב, תלמידת ז', היפנתה מכתב למשרת ההגירה, וביקשה למנוע את גירוש ילדי העובדים הזרים מהארץ

לכבוד משרתת ההגירה, שלום, שמי הדר ואני תלמידת כיתה ז' בכפר הירוק. בזמן האחרון קראתי וראיתי בחדשות, שעומדים לגרש מהארץ ילדי מהגרים זרים. רציתי להביע את דעתי בנושא זה. ילדי המהגרים, שנולדו בארצנו, נחשבים לתושבים. אם אתם מוגרשים אותם ואת משפחותיהם, זה כמו למנות מאן אזרחים מהשורה.

שפת האם שלהם היא עברית, ולחלקם זו השפה היחידה שהם יודעים. יש להם סביבת מחיה, שבה גדלו והכירו חברים, יחידים ושכנים, ושהם לא רוצים לעזוב אותם.

הם לא צריכים לשלם על זרים שהוריהם עשו בכך שיוותרו על מולדתם. חלקם מתנדבים לצבא, תורמים למדינה, עובדים כאן והיום את חייהם כמו כל אזרח רגיל. אני מקווה שהמכתב שלי יעזור להשפיע על דעתכם ולמנוע את גירוש ילדי העובדים הזרים. הדר רביב

מאת אליה שטיינברג, ז' 8/ כתבת ידיעות הכפר הירוק

ההרצאה החלה בכך שעלו על הבמה ארבעה סטודנטים - שלושה נציגים ומי נחה. אחד מהם פתח ואמר כי "בעבר, מספר האנשים בעלי הזכויות היה נמוך מאוד. להרבה אנשים לא הייתה זכות כלל, לדוגמה, לשחזורם או לנשים. כיום, מספר האנשים בעלי הזכויות הוא רב יותר".

הדובר המשיך והסביר מה היה קורה, למשל, אם לכל אדם היה במכשיר הנייד שלו שבב, כמו GPS, ובעזרתו היה אפשר לדעת איפה כל אחד נמצא. "תארו לעצמכם סיטואציה שבבית ספר מסוים, באחת הכיתות, נגנב מכשיר פלאפון. בזכות השבב אפשר לדעת אצל מי מהילדים נמצא הפלאפון ואם הוא אצל בעלי האמיתיים. נגיד שמגיעים לילד שגנב ומבקשים ממנו לפתוח את התיק. הוא עושה את זה, אבל נגיד שיש לו מחלה שמביכה אותו, וגם כדורים או משהו נמצאים בתיק. מה שקורה אז הוא שחררו

לו לפרטיות, והביכו אותו לפני כל הכיתה. "עכשיו בואו נרמיינו שחברו של אותו ילד, שיש לו מחלה מביכה, בא אליו אחרי בית הספר, ושוכח אצלו את הפלאפון. המארח רוצה להחזיר לו את הפלאפון למחרת, אבל לא יכול, כי אז שוב יובדך לפני הכיתה". לאחר מכן המשיך הדובר ושאל: "האם יש פה מישהו שלא מוריד קבצים באימיוול?" רק שני תלמידים הצביעו. הוא סיפר שכל אחד מהילדים שכן מורידים עזרת האימיוול, או כל תוכנה אחרת, מוסר את כל הפרטים האישיים שלו למי עגל שנקרא "המעגל הבינומטרי", וכל אחד יכול להשתמש בפרטים שלנו.

אפילו שטר, שניתנה לה הזכות להשתמש במאגר, יכול לנצל אותו למטרות אישיות. הסי טורנט הציע לתלמידים להתאגד יחד ולצאת נגד המעגל הבינומטרי.

זרים, אבל בני אדם

סטודנט אחד סיפר על הבעיות הקשות שנוצרות כתוצאה מהבאת עובדים זרים, ועל הדרך שבה משרתת ההגירה מטפלת בהם. הוא סיפר על בתור מהורו שהעקס שלו נהרס

סיפור אמיתי ממאה שערים

מספרת אחת מיני רבות. משחק התלמידים-שחקנים, תחת שרביטו של רוני קוסו, היה יוצא מן הכלל. התפאורה הייתה מינימליסטית, קשה לומר שכל החברה הדתית עשויה אותה מיקשה, אבל מאוד היה קשה שלא להודות עם האם המשפחה, המשקפת סיפור של מהשיכבה.

ההצגה מבוססת על סיפור אמיתי מחיי החברה החרדית של שכונת מאה שערים בירושלים, והיא הועלתה בעבר בתיאטרון הבימה. ההצגה מטפלת בנושא המנהגים בחוגים החברתיים של משפחה בקהילה החרדית. התרשמתי שבחברה הסגורה והקשה הו, אסור לך להיות שונה. העלילה מספרת על אם המשפחה, שיש לה כמה ילדים ושעונה את ביתה ואת משפחתה לפני שנתיים, בגלל התעללות. בעל המשפחה, הילדים והקהילה, נידו אותה במשך שנתיים וסיפרו עליה עלילות שווא.

במרכז ההצגה "מניין נשים" עומדת אשה חרדית, שעזבה את משפחתה ואת ביתה בגלל התעללות <<< היא הועלתה בכפר במסגרת תוכנית 10, בבימויו של רוני קוסו, תלמיד י"א

מאת אווה לצמון | כתבת ידיעות הכפר הירוק

ההצגה "מניין נשים" מהווה חלק מתוכנית 10 של שיכבה י"א. בדרך כלל, התוכניות מוצגות בערב שיש, לאחר קבלת שבת. הצגה זו לפני שנתיים, בגלל התעללות. בעל המשפחה, הילדים והקהילה, נידו אותה במשך שנתיים וסיפרו עליה עלילות שווא.

"המשחק הוא הקיום שלי, ובלעדיו אני לא יכול לחיות. זה שאני מתפרנס מזה, זה בונוס"

הוא רק בן 28, אבל כבר כבש את במות התיאטרון ואת מסכי הטלוויזיה <<< דן שפירא מספר ל"ידיעות הכפר הירוק" כיצד הוא מתכוון לתפקידים, מדוע הלך ללמוד באוניברסיטה - ומה היה רוצה לשאול את ישו

שפירא עם כתבות "ידיעות הכפר הירוק"

מאת שיר גולדובסקי ואווה לצמון | כתבות ידיעות הכפר הירוק

ברזומה של דן שפירא, 28, רשומים כבר לא מעט תפקידים. למעשה, בהם לגילו הצעיר אפשר לומר, שהוא בהחלט שחקן ותיק.

"ידיעות הכפר הירוק" נפגש לראיון עם שחקן שואבה לשיר, עם איש שחושב שאנחנו יותר מידי טכנולוגיים ופחות טהורים ופשוט טים, עם בן אדם מרתק. אתה שחקן אופי, שמסוגל להתמודד עם תפקידים תובעניים. איך הגעת עד הלום? "לא תיכנתי. פשוט הלכתי ללמוד משחק, ומאוד נהייתי מהלימודים, וכבר שם עשיתי תפקידים מאוד מאתגרים ויפים. התחלתי להתאהב בתחום המשחק, ואחר כך התגלגלתי לתוך עבודה מחוץ ללימודים בתיאטרון בבית ליסין ובכימה".

גם בתיכון חשבת שתגדל להיות שחקן? "בתיכון דווקא למדתי במגמת כימיה וצ'רפית. למדתי בבית ספר רגיל ולא בתיכון לאמנויות, למרות שיכולתי ללמוד בכזה". איך אתה מוכיח לתפקידים על הבמה? "לכל תפקיד אני מתכוונן בדרך אחרת. בש'ביל לשחק את מייק ברנט הייתי צריך לפתח את היכולת הקולית כומר, ופשוט לצפות בו וללמוד אותו. אני אהב נורא לשיר, אז זה הסי'תדר ממש טוב.

"במהלך הלימודים באוניברסיטה שחקתי נסידר בממלכה, שמנסה להשניק את עצמו על עצמו הסובבים אותו. הוא חי בתוך האיום של עצמו. אז עשיתי ניסוי, כדי לראות איך זה באמת מרגיש".

ואיך זה באמת הרגיש? "דווקא לי זה הרגיש טוב. לא יודע איך לסובבים, אבל לי זה הרגיש די טוב". איזו מהמומויות שעשית עדי היום השפיעה עליך יותר מכל?

"אני חושב שהדמות שהכי השפיעה עליי זה אלן מא'קוסי'. במסגרת זו גם הייתי צריך ללמוד רכיבה והתחברתי לטוסיס". מה הקשר של אלן לטוסיס במחזה? "קשה להסביר את זה על רגל אחת. מדובר בתפקיד נורא מורכב. מה שיש לאלן עם טו'סיס זה יחסים שלמים. מצד אחד, האהבה של החיים שלו זה הטוסיס. זה הדבר היחיד שנתן לו אושר. ומצד שני, זה גם הגביל אותו מלחיות חיים אחרים".

"מדובר בילד, שלא הצליח ליצור קשר עם בני אדם, אלא רק עם סוסיים. בשלב כלשהו הוא גם התחיל לסגוד להם, והם התחילו להיות בשבילו כמו ישו או כמו אל. זה התחיל להיות אצלו משהו פנאטי".

"אקוסיס" חשפה אותך להיבטים שונים בתחום המשחק? "כן, זה תפקיד מאוד מטלטל וסוער, שדורש מידה מאוד גבוהה של חשיפה על הבמה. אבל כל תפקיד מוליך למקומות אחרים, מוציא ממך דברים אחרים, ואתה מגלה דברים חדשים על עצמך".

בעידו של היום, שהוא יותר לחוץ, טכנולוגי, ופחות תמים וטהור?

מה ההבדל בין הופעת על במה לבין משחק בקולנוע? "בבמה יש משהו יותר טוטלי. יש משהו ברצף הזה - הערב מתחיל ונגמר, והרמות שלך עוברת את כל המסע מהתחלה ועד הסוף בחי. לעומת זאת, בקולנוע הצילומים מתפצלים. אתה יכול כבר ביום הראשון של הצילומים לצלם סצנה שתופיע בסוף הסרט. המשחק יוצא הרבה יותר מקוטע".

איך אתה מרגיש לכך, שמזהים אותך בר-חוב? "אני חצוי בעניין הזה. לפעמים זה נחמד ולפעמים מלחץ. זה תלוי נורא באיזה מצב רוח אני נמצא באותו רגע. אם אני במצב רוח טוב, אז זה כף. אבל אם אני טרוד או עסוק במשהו אחר, זה יכול להפריע".

איך אתה מרגיש בעניין התפתחות הק'ריירה שלך? "אני מרגיש שאיפה שאני נמצא עכשיו זה מתנה גם מול, אבל אני גם מרגיש שיש עוד דרך מאוד מאוד ארוכה, ושאיני רק בתחלת המשחק שלי.

"אני מקווה שמצפות לי עוד הרבה הפתעות ועוד הרבה תפקידים, שירגשו ושיסעירו אותי. מבחינתי, המשחק הוא הקיום שלי, ובלעדיו אני לא יכול לחיות. וזה שאני מתפרנס מזה, זה בונוס".

איזה בן אדם אתה מחוץ לבמה? "יש בי המון צדדים. לפעמים אני בנאדם שקט, לפעמים רועש. אבל אני כן אוהב את האינטרמדיה שלי ואת הלבד שלי, ואני משתדל שלא לערבב בין החיים האישיים שלי לבין מה שאני עושה בקריירה".

אבל לפעמים המשחק נכנס לך לחיים האישיים. "לגורמי. ולפעמים גם יותר מדי. כשאני עושה תפקידים נורא קשים, זה ממש יכול לח'רוד לי לחיים. מה שאני לומד עכשיו זה לדעת לעשות את ההפרדה.

איך הגעת ללמוד משחק באוניברסיטה? "להורים שלי היה נורא חשוב שאלמד באוניברסיטה ושאעשה תואר, ולי היה נורא חשוב לעשות משהו שאני רוצה לעשות. אז ללמוד משחק באוניברסיטה היה מין שילוב. בסופו של דבר, זו הייתה החלטה נכונה".

היית מניע לאן שהגעת גם בלי הלימודים באוניברסיטה? "אין לי מושג. אבל אני לא חושב שהייתי יכול לעשות תפקידים דרמטיים איכותיים וטובים בתיאטרון, אם לא הייתי לומד. גם לא נראה לי שהייתי נחשף לעולם הזה".

יש אדם מסוים, שאתה רוצה לפגוש? "את ישו". למה?

"לא יודע. יש משהו ברמות של ישו, שהיא מעניינת. גם הייתי רוצה לשאול אותו איך זה הרגיש להיות משיח, כאשר אף אחד לא ידע שהוא המשיח, והוא היה צריך להיות בן אדם טוב, על אף שאנשים התייחסו אליו רע; ואיך הוא התמודד עם השליחות שלו".

כשאני עושה תפקידים נורא קשים, זה ממש יכול לחדור לי לחיים. אני לומד עכשיו לעשות את ההפרדה

מה משך אותך בטקסט של "הברדלה"? "בעיקר המקום שבין ילדות לבגרות. אבנר, הרמות שאני משחק בהצגה, הוא נער שנלחם על העצמאות שלו - גם הכלכלית וגם האישית מול ההורים. משך אותי מדר העניונים שלו וגם ישראל הישנה, זה נראה כף. בכלל, יש משהו

ידיעות הכפר הידוק

אור

חביב מסביב

לקראת חנוכה התכנסו משרי פחות, חברים וכל הניכילי הכפר באווירה של הרבה אור ושמחה לחגיגת חנוכה. הדר האוכל קושט בצורה יפה ומהודרת, והוצבו בו חנוך כיות רבות ומגוונות - כולן מעשה ידינו. כזכור, על הקבוצות היה להכין חנוכייה, הקשורה לנושא 60 שנה לכפר הירוק. היו קבוצות שהכינו את החנוכייה בצורת טוסט, בצורת סמל הכפר בענק, בצורת הכפר עצמו ועוד. כולם הרגישו באווירה של בית וחג. ממש נהניתי לראות את כל החנוכיות ואת חברי רת הזמר שהופיעה במהלך הערב.

שיר גולדובסקי, י"ב/6

